

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 320

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 10 mai 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 95 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2-4	art. 149 și art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996.....	8-9
Decizia nr. 137 din 1 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (1) și (3) și ale art. 88 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, precum și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora	4-6	Decizia nr. 156 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	9-10
★		Decizia nr. 176 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii	11-12
Opinie concurentă.....	6-8	Decizia nr. 226 din 15 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului	13-16
Decizia nr. 147 din 8 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125 ¹ alin. (1),			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 95**

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lamdro” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 6.492/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Cornelii Liviu Popescu în Dosarul nr. 49.075/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă avocat cu delegație depusă la dosar pentru Societatea Comercială „Lamdro” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin, precum și autorul excepției Cornelii Liviu Popescu personal. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 706D/2010 și nr. 824D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocatul Societății Comerciale „Lamdro” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin, precum și autorul excepției Cornelii Liviu Popescu sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 824D/2010 la Dosarul nr. 706D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Societății Comerciale „Lamdro” — S.A., care arată că în domeniul fiscal nu poate fi atacat în instanță lipsa răspunsului autorității fiscale, ceea ce contravine prevederilor art. 21 din Constituție. De asemenea, arată că textul criticat contravine și prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, atât timp cât organul fiscal deține o poziție privilegiată față de contribuabil.

Autorul excepției Cornelii Liviu Popescu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, sens în care face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 1.394/2010 și nr. 1.609/2010. În continuare, arată că, potrivit textului criticat, acțiunea judiciară trebuie îndreptată împotriva deciziei prin care autoritatea publică

emitentă a actului administrativ a soluționat contestația formulată de persoana interesată în faza procedurii administrative prealabile, iar nu împotriva actului administrativ prin care persoana interesată a fost vătămată într-un drept sau interes legitim, și anume actul de impunere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Astfel, trebuie distins între două ipoteze, și anume: situația în care organul fiscal nu a răspuns la contestație în termenul de 45 de zile, în acest caz obiectul acțiunii judiciare fiind reprezentat de refuzul autorității de a soluționa o cerere și situația în care se atacă însăși decizia de soluționare a contestației, iar în acest caz, potrivit legii contenciosului administrativ, instanța verifică atât decizia atacată, cât și actele ce au stat la baza acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.492/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lamdro” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin.

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 49.075/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Cornelii Liviu Popescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul criticat este neconstituțional, deoarece permite atacarea în contencios administrativ numai a actului administrativ fiscal de soluționare a contestației administrative fiscale, dar nu și a actului administrativ fiscal inițial, care este ilicit și vătămător. Mai mult, persoana interesată se poate adresa instanței de judecată numai împotriva deciziei emise în soluționarea contestațiilor, chiar dacă autoritatea publică emitentă a actului administrativ întârzie soluționarea respectivei contestații.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reglementarea criticată nu interzice accesul liber la justiție sau la procedurile prevăzute de lege în fața autorităților ori a instanțelor de contencios administrativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Art. 218 alin. (2) a fost modificat prin Secțiunea I art. I pct. 33 din Ordonanța Guvernului nr. 47/2007 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, cu următorul conținut: „*Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate de către contestatar sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației potrivit art. 212, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) — Egalitatea în drepturi, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 52 alin. (1) și (2) — Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 124 alin. (2) — Înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (2) — Instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație, iar, potrivit art. 210 alin. (1) din același act normativ, în soluționarea contestației, organul competent se pronunță prin decizie sau dispoziție, după caz. De asemenea, Curtea observă că, potrivit art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cererile depuse de către contribuabil se soluționează de către organul fiscal în termen de 45 de zile de la înregistrare.

Având în vedere cele expuse, trebuie distins între mai multe ipoteze, după cum urmează:

1. Organul fiscal competent nu a soluționat contestația, deoarece a suspendat, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă sau când soluționarea cauzei depinde, în tot ori în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

În ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea

cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea, fie la un termen stabilit de organul fiscal competent prin decizia de suspendare. A se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.173 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 8 decembrie 2008, și Decizia nr. 1.237 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 15 decembrie 2008.

În momentul încetării motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent, indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu, procedura administrativă este reluată, fiind emisă o decizie privind soluționarea contestației.

2. Organul fiscal competent nu a soluționat contestația în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, fără a exista vreun motiv de suspendare.

Având în vedere dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și pe cele ale Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea observă că o atare situație se circumscrie nesoluționării în termenul legal a cererii de către organul fiscal. Într-o atare situație, cel care se consideră lezat în drepturile sale prin lipsa actului administrativ fiscal se poate adresa instanței de judecată pentru obligarea organului fiscal de a emite decizia de soluționare a contestației.

3. Organul fiscal competent a soluționat contestația în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, pronunțând o decizie în acest sens.

Așa fiind, Curtea constată că în toate cazurile, ulterior pronunțării deciziei de către organul fiscal, contestatorul nemulțumit poate ataca această decizie la instanța de contencios administrativ competentă. În soluționarea cererii, instanța de contencios administrativ este competentă, potrivit art. 18 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, să se pronunțe și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecății, adică și asupra actelor administrative fiscale contestate în fața organului fiscal. Astfel, Curtea constată că nu poate fi reținută critica autorului excepției referitoare la acest aspect.

De asemenea, Curtea constată că eventualul comportament al părților sau al instituțiilor administrative care determină o întârziere în soluționarea contestației nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci o problemă ce ține exclusiv de conduita părților implicate, conduită ce nu este determinată de textul de lege criticat. Or, Curtea Constituțională judecă numai în drept, astfel încât conduita procesuală a contribuabilului contestator sau a organului fiscal, ori unele decizii administrative sau judecătorești discutabile nu pot constitui temei pentru constatarea neconstituționalității unor texte legale. În acest sens, a se vedea Decizia nr. 930 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 19 august 2010.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 218 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Landro” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 6.492/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și de Corneliu Liviu Popescu în Dosarul nr. 49.075/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 137

din 1 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (1) și (3) și ale art. 88 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, precum și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 alin. (1) și (3) și ale art. 81 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, precum și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură „Corneliu Liviu Popescu” în Dosarul nr. 18.385/301/2009 al Judecătoria Sectorului 3 București.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 7 decembrie 2010, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea la data de 16 decembrie 2010, 18 ianuarie 2011, 27 ianuarie 2011 și apoi la data de 1 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2010 pronunțată în Dosarul nr. 18.385/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 alin. (1) și (3) și ale art. 81 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, precum și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora.

Excepția a fost ridicată de Cabinetul individual de avocatură „Corneliu Liviu Popescu” într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât nu sunt prevăzute termene legale pentru soluționarea procedurii prealabile. În acest fel nu este asigurată o garanție legală privind o durată rezonabilă a procedurii prealabile. Mai mult, întrucât drepturile constituționale trebuie să fie reale și efective, iar nu teoretice și iluzorii, inexistența unui termen legal în care să se desfășoare procedura prealabilă face ca aceasta să fie amânată *sine die*, împiedicând astfel accesul la justiție. Concret, arată că în cazul său, la contestația depusă la 6 decembrie 2007, dezbaterile au avut loc la data de 18 martie 2008, hotărârea comisiei a fost redactată la data de 14 ianuarie 2009 și a fost comunicată la 27 februarie 2009. În sprijinul argumentelor sale invocă jurisprudența Curții Constituționale, ca, de exemplu, Decizia nr. 208/2000 în care s-a statuat că termenele legale lungi pentru procedura prealabilă sesizării instanței contravin exigenței constituționale a termenului rezonabil.

În continuare, autorul excepției susține că textele de lege criticate contravin art. 21 alin. (4) din Constituție, întrucât jurisdicția administrativă în fața comisiei de examinare nu este facultativă, ci obligatorie, astfel că, persoana nemulțumită de o

decizie a Oficiului de Stat pentru Inventii și Mărci nu se poate adresa direct justiției, ci este obligată să sesizeze în prealabil comisia de reexaminare.

Și, în fine, autorul excepției mai susține că prevederile de lege criticate contravin art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală, deoarece controlul judecătoresc al hotărârilor comisiei de reexaminare se realizează de instanțele de drept comun și nu de instanțele de contencios administrativ.

Judecătoria Sectorului 3 București consideră că prevederile art. 80 alin. (1) teza finală din Legea nr. 84/1998 și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 contravin art. 21 alin. (4) din Constituție. Arată că perceperea unei taxe pentru soluționarea contestațiilor împotriva deciziilor Oficiului de Stat pentru Inventii și Mărci încalcă aceste dispoziții constituționale, deoarece procedura derulată în fața comisiei de reexaminare are natura unei jurisdicții administrative, întrucât se desfășoară cu citarea părților, cu respectarea principiului contradictorialității, al dreptului la apărare și se finalizează cu pronunțarea unei hotărâri ce trebuie motivată și comunicată.

În ce privește celelalte critici de neconstituționalitate, instanța consideră că sunt neîntemeiate. Astfel, arată că prevederile de lege criticate nu constituie norme de procedură care să reglementeze durata soluționării contestației. De altfel, nici Codul de procedură civilă nu prevede un termen înăuntru al căruia se soluționează căile de atac, instanța de judecată având însă obligația de a respecta un termen rezonabil în acord cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție și cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții ce trebuie respectate și de comisia de reexaminare din cadrul OSIM.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 126 alin. (6) din Constituție, arată că legiuitorul este competent să stabilească ca anumite litigii de contencios administrativ să fie soluționate de instanțele de drept comun, care vor aplica regulile procedurale speciale din materia contenciosului administrativ.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 80 alin. (1) teza finală din Legea nr. 84/1998 și cele ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998, prin care se instituie plata unei taxe în vederea examinării contestației solicitantului împotriva unei decizii de admitere parțială sau respingere a înregistrării mărcii, contravin art. 21 alin. (4) din Constituție privind caracterul gratuit al jurisdicțiilor administrative în măsura în care procedura în fața comisiei de contestații are natura unei jurisdicții administrative. În opinia sa, activitatea desfășurată de comisia de contestații are natura unei jurisdicții administrative, întrucât activitatea înfăptuită de aceasta se desfășoară în conformitate cu legea organică specială în materie, iar soluționarea unui conflict privind un act administrativ se realizează după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale.

De asemenea, arată că aceste prevederi contravin art. 4 alin. (2), art. 16 și art. 124 din Constituție, întrucât se instituie o discriminare pe criteriu averii, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă. Or, prin instituirea unei taxe se îngrădește și accesul persoanelor interesate la calea contestației, tocmai prin costurile care trebuie suportate, astfel încât prin lipsa posibilității materiale de a plăti aceste taxe se creează premisele unei discriminări pe criteriul averii.

În ceea ce privește celelalte prevederi de lege criticate consideră că acestea sunt constituționale. Invocă, în acest sens,

jurisprudența Curții Constituționale cu privire la procedurile administrativ-jurisdicționale, ca, de exemplu, Decizia nr. 411/2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Analizând dispozițiile legale criticate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 84/1998 a fost modificată și completată prin Legea nr. 66/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 9 aprilie 2010, și apoi republicată. În urma republicării, textele de lege au căpătat o nouă numerotare. Astfel, art. 80 din lege a devenit art. 86, iar art. 81 a devenit art. 88 din aceeași lege.

Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 alin. (1) și (3) și art. 88 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 27 mai 2010, precum și prevederile pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 „*Cuantumul și termenele privind plata taxelor pentru mărci și indicații geografice*” la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 383/2002 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 959 din 29 noiembrie 2006.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 86 alin. (1) și (3) din Legea nr. 84/1998: „(1) *Deciziile OSIM privind cererile de înregistrare a mărcilor, precum și cererile de înregistrare privind indicațiile geografice pot fi contestate la acest oficiu de orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la comunicare sau, după caz, de la publicarea înregistrării mărcii ori a indicației geografice, cu plata taxei legale.*

[...]

(3) *Contestațiile formulate conform prevederilor alin. (1) și (2) se soluționează de o comisie de contestații din cadrul OSIM.*”

— Art. 88 din Legea nr. 84/1998: „(1) *Hotărârea comisiei de contestații, motivată, se comunică părților și poate fi contestată la Tribunalul București în termen de 15 zile de la comunicare.*

(2) *Deciziile Tribunalului București pot fi atacate cu recurs la Curtea de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare.*”

(3) *Sentințele Tribunalului București pronunțate în cazurile prevăzute la art. 36, 46, 47, 53, 54, 60 și 85 pot fi atacate cu apel la Curtea de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare.*”

— Pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998:

„Nr. crt.	Obiectul plății	Termenul de plată	Cuantumul (lei)	Cuantumul (euro)
17	a) <i>Examinarea unei contestații a solicitantului împotriva unei decizii de respingere sau admitere parțială</i>	<i>odată cu depunerea contestației</i>	540	150”

Dispozițiile constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 21 privind liberul acces la justiție și art. 126 alin. (6) privind garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză civilă având ca temei de drept art. 992, 998 și 999 din Codul civil, astfel cum rezultă din acțiunea formulată de autorul excepției la instanța de fond. În aceste condiții, față de obiectul cauzei, Curtea constată că prevederile legale criticate nu au legătură cu soluționarea acesteia, excepția de neconstituționalitate fiind inadmisibilă în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi

sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”.

Totodată, examinând actele din dosarul instanței de judecată, Curtea observă că prin Hotărârea din 18 martie 2008, Comisia de examinare a contestației formulate de autorul excepției împotriva deciziei de respingere a înregistrării mărcii a admis această contestație, astfel că invocarea excepției de neconstituționalitate în cadrul acțiunii în pretenții promovată de acesta nu mai prezintă un interes legitim.

În același sens, Curtea de Justiție a Comunităților Europene (în prezent Curtea de Justiție a Uniunii Europene) în Hotărârea din 11 martie 1980, pronunțată în Cauza *Foglia contra Novello*, a admis că nu este competentă a se pronunța în cazul în care ar fi obligată să pronunțe hotărâri în cauze provocate, „care ar pune în pericol întregul sistem al căilor de atac aflate la dispoziția persoanelor private pentru a le permite să se apere.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (1) și (3) și ale art. 88 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, precum și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora, excepție ridicată de Cabinetul individual de avocatură „Corneliu Liviu Popescu” în Dosarul nr. 18.385/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

★

OPINIE CONCURRENTĂ la Decizia nr. 137 din 1 februarie 2011

În acord cu soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 137 din 1 februarie 2011, prin care s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (1) și (3) și ale art. 88 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice, republicată, precum și a pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora, republicată, considerăm că pe fondul excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (1) și ale pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 din Legea nr. 84/1998, republicată, trebuie făcute următoarele precizări:

Potrivit art. 86 alin. (1) din Legea nr. 84/1998 deciziile OSIM privind cererile de înregistrare a mărcilor, precum și cererile de înregistrare privind indicațiile geografice pot fi contestate la acest oficiu de orice persoană interesată *cu plata taxei legale*, iar în conformitate cu pct. 17 lit. a) din anexa nr. 4 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 pentru examinarea unei contestații a solicitantului împotriva unei decizii de respingere sau admitere parțială a cererilor de înregistrare a mărcilor sau a cererilor de înregistrare a indicațiilor geografice se percepe o taxă în sumă de 540 lei sau 150 euro.

Pe de altă parte, în temeiul art. 2 pct. 40 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, prin taxă se înțelege suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, o instituție publică sau un serviciu public. Prin urmare, observăm că normele prin care se instituie plata unei taxe în vederea examinării contestației împotriva deciziei de respingere sau admitere parțială a înregistrării, contravin art. 21 alin. (4) din Constituție, privind caracterul gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, în măsura în care se va constata că procedura desfășurată în fața comisiei de contestații are natura unei jurisdicții administrative.

Pentru caracterizarea jurisdicției exercitate de comisia de contestații privind mărcile și indicațiile geografice avem în vedere criteriile stabilite de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Astfel, potrivit art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin **act administrativ-jurisdicțional** se înțelege „actul emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială”, iar potrivit art. 2 lit. e) din aceeași lege, prin **jurisdicție administrativă specială** se înțelege „activitatea îndeplinită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice

speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale.”

Or, Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice a fost adoptată ca **lege organică**, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituție înainte de revizuirea acesteia, iar articolul unic pct. 1 din Hotărârea nr. 1.396/2009 pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 573/1998 privind organizarea și funcționarea Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci prevede că „*Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci este organ de specialitate al administrației publice centrale[...]*”.

Din examinarea procedurii de soluționare a contestațiilor desfășurate de comisia de contestații stabilită prin Regulamentul de aplicare a Legii nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.134/2010, rezultă că activitatea desfășurată de această comisie are natura unei jurisdicții administrative, întrucât se realizează cu respectarea principiului contradictorialității, al dreptului la apărare și al independenței activității administrativ-jurisdicționale.

Referitor la dispozițiile legale privind instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale, Curtea Constituțională s-a pronunțat, de principiu, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69/1994, stabilind că „este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui asemenea proceduri, destinate, în general, să asigure soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, descongestionarea instanțelor judecătorești de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale, evitarea cheltuielilor de judecată”.

De asemenea, prin Decizia nr. 739 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007 și Decizia nr. 307 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 26 iulie 2005, Curtea a statuat că jurisdicțiile speciale administrative reprezintă o activitate jurisdicțională realizată de un organ de jurisdicție ce funcționează în cadrul unei instituții a administrației publice sau unor autorități administrative autonome, ce se desfășoară conform procedurii imperative prevăzute într-o lege specială, procedură asemănătoare cu cea a instanțelor de judecată, desfășurată însă paralel și separat de aceasta.

Jurisprudența Curții Constituționale este conformă cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, care, de exemplu, în *Cauza Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei, 1981*, a stabilit: „*Rațiuni de flexibilitate și eficiență, care sunt pe deplin compatibile cu protecția drepturilor omului, pot justifica intervenția anterioară a unor organe administrative sau profesionale [...]; un asemenea sistem poate fi reclamat de tradiția juridică a mai multor state membre ale Consiliului Europei.*”

Curtea Constituțională a mai avut de soluționat o excepție în care a statuat cu privire la natura juridică a unei autorități care exercită atribuții jurisdicționale. Astfel, prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2008, Curtea a decis următoarele: „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a fost conceput ca un organ al administrației publice centrale cu atribuții în prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare[...]. Curtea a constatat că, *potrivit dispozițiilor supuse controlului de constituționalitate, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este un organ*

administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției [...]”

În alte situații, Curtea, luând în considerare aceleași particularități ale regimului procedural de funcționare al unor autorități, a decis că activitatea desfășurată de acestea nu prezintă caracteristicile unei jurisdicții administrative. Astfel, prin Decizia nr. 844 din 2 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 lit. b), art. 34, 35, 43, 44, art. 45 lit. a), art. 47 alin. (4) și art. 55 alin. (4), (5) și (6) din Legea concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 22 iulie 2009, Curtea a decis că „Măsurile dispuse de Consiliul Concurenței și sancțiunile aplicate de acesta pe baza dispozițiilor legale atacate sunt de natură administrativă și nu jurisdicțională. Procedura prin care Consiliul Concurenței își îndeplinește atribuțiile stabilite de lege, în principal de a constata și sancționa practicile anticoncurențiale, prezintă anumite similitudini cu procedurile jurisdicționale, fără a se identifica însă cu acestea. Astfel, împrejurarea că faptele semnalate Consiliului sunt supuse investigației pentru stabilirea adevărului, iar raportul de investigație este examinat în plen, nu impune caracterizarea activității Consiliului ca o activitate jurisdicțională, căci prin aceasta Consiliul nu soluționează un litigiu privind existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective ale unei persoane — atribuții de esență activității instanțelor judecătorești — și nici nu adoptă măsuri de tragere la răspundere juridică de competența instanțelor judecătorești, ci efectuează operații tehnico-juridice de cercetare, deliberare și decizie, specifice inițierii și adoptării oricărui act administrativ.”

În deciziile nr. 409 din 12 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 174—187 din Codul de procedură fiscală și nr. 478 din 9 noiembrie 2004 asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea a reținut că «asemenea proceduri, în care soluționarea plângerilor și a contestațiilor introduse de persoanele interesate este atribuită însuși organului care a emis actul atacat sau organului ierarhic superior acestuia, nu întrunesc elementele definitorii ale activității de jurisdicție — caracterizată prin soluționarea de către un organ independent și imparțial a litigiilor privind existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective —, ele fiind specifice funcției administrative», iar actele de soluționare a contestațiilor sau reclamațiilor emise de către aceste organe sunt acte administrative supuse cenzurii instanței de judecată.”

În caracterizarea jurisdicției exercitate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului, Curtea, prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, a luat în considerare următoarele particularități ale regimului procedural în care funcționează aceasta: în cursul procedurii desfășurate persoanele verificate nu pot fi asistate de un avocat, încălcându-li-se prin aceasta dreptul la apărare; verificările privind participarea la poliția politică comunistă sunt efectuate de același organ care decide dacă persoanele verificate au fost sau nu au fost agenți ai poliției politice comuniste, au colaborat sau nu au colaborat cu aceasta; dezbaterile nu sunt publice și nici contradictorii.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că, prin toate aceste abateri de la statutul constituțional al justiției și, mai cu seamă, prin confuzia între funcția de anchetă, cea de judecată și cea de soluționare a căilor de atac împotriva propriilor decizii, prin lipsa

de contradictorialitate și publicitate a dezbaterilor, prin limitarea dreptului la apărare al persoanelor verificate, prin liberul arbitru în administrarea și aprecierea probelor, precum și prin posibilitatea de a da, în aceleași cauze, verdicte noi, contrare celor validate prin deciziile definitive ale instanțelor judecătorești,

jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și de Colegiul Consiliului se definește ca o jurisdicție extraordinară, iar natura juridică a organelor care o exercită este cea a instanțelor extraordinare, interzise de art. 126 alin. (5) din Constituția României.

Judecător,
prof. univ. dr. **Iulia Motoc**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 147

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125¹ alin. (1), art. 149 și art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 125¹ alin. (1), art. 149 și art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dalex Impex” — S.R.L. cu sediul în Cluj-Napoca, în Dosarul nr. 3.942/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.942/117/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 125¹ alin. (1), art. 149 și art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dalex Impex” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect contestația unui act administrativ fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că „ipotecarea unui imobil (...) constituie activitate economică, deoarece dreptul de a ipoteca a fost constituit în vederea preluării distribuției produselor fabricate de Nestle România S.R.L. București, activitate economică care a adus profit subscrisel”. Pe de altă parte, susține că încheierea de

contracte de comodat între societatea comercială și angajații săi cu referire la un imobil al său pentru a fi folosit ca locuință de serviciu nu poate fi exceptată din sfera activităților economice, neexistând nicio diferență între contractele de comodat și de închiriere cu privire la un bun imobil pentru a justifica o diferențiere de tratament juridic.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 125¹ alin. (1) și art. 149 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal este inadmisibilă ca urmare a abrogării acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 125¹ alin. (1), art. 149 și art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următoarea denumire:

— Art.125¹: „*Semnificația unor termeni și expresii*”

— Art.149: „*Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital*”

— Art.172 are denumirea „*Produse intermediare*” și a fost abrogat prin art. III alin. (3) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009.

De asemenea, constituie obiect al excepției de neconstituționalitate și dispozițiile art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, care au următorul cuprins:

— Art. 51: „Fondul de locuințe de serviciu se compune din:

a) locuințe existente, care, potrivit prevederilor legale, rămân cu destinația de locuințe de serviciu la data intrării în vigoare a prezentei legi;

b) locuințe noi.

Condițiile și durata de închiriere vor fi stipulate în contractul de închiriere încheiat între părțile contractante, accesoriu la contractul de muncă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 38 (devenit art. 41 din Constituția României, republicată) privind dreptul la muncă și la protecție socială, art. 41 (devenit art. 44 din Constituția României, republicată) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 134 alin. (1) (devenit art. 135 din Constituția României, republicată) privind libertatea comerțului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125¹ alin. (1) și art. 149 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 51 din Legea locuinței nr. 114/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dalex Impex” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.942/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dalex Impex” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.942/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 156

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Daniela Ramona Marițiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (2) din Ordonanța Guvernului

nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romp petrol Downstream” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 30.707/215/2009 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 30.707/215/2009, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romp petrol Downstream” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate limitează posibilitatea unei terțe persoane de a formula contestație la executare, chiar dacă organul fiscal nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de Codul de procedură fiscală, încălcându-se astfel prevederile art. 16 și 21 din Constituție. Prin stabilirea unei proceduri prin care contestația terțului care pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării, iar nu de când terțul a luat la cunoștință despre executarea silită, se îngreudește accesul liber la justiție al acestuia.

Judecătoria Craiova — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate, referitoare la termenul de contestare pe care îl are la dispoziție o terță persoană care pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului, nu instituie privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare, nefiind contrare principiului egalității în drepturi. De asemenea, dispozițiile de lege criticate nu contravin nici art. 21 din Constituție. Accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, atributul legiuitorului de a stabili reguli de procedură și judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romp petrol Downstream” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 30.707/215/2009 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 173 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut: „*Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că instituirea unui termen de decădere nu este de natură să împiedice liberul acces la justiție sau dreptul la apărare al părților din proces.

De asemenea, Curtea reține că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, astfel că, pentru situații deosebite, legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, astfel încât liberul acces la justiție să nu fie afectat.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Mai mult, obligația părților de a-și exercita drepturile procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege reprezintă expresia aplicării principiului privind dreptul persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 176

din 8 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Vasile Botomei în Dosarul nr. 8.809/180/2007 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.364D/2010 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială Construcții Feroviare „Moldova” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 7.463./245/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea parțială de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 3.687D/2010 și nr. 4.364D/2010. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 3.687D/2010 și nr. 4.364D/2010.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.809/180/2007, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice.**

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.463./245/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice.**

Excepția a fost invocată de Vasile Botomei și de Societatea Comercială Construcții Feroviare „Moldova” — S.A. din Iași în dosare având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că nu este echitabil ca executarea creanțelor față de stat să deroge de la dreptul comun, aplicabil persoanelor fizice și persoanelor juridice de drept privat, întrucât s-ar ajunge la stabilirea unui regim preferențial pentru instituțiile publice.

Astfel, de vreme ce, potrivit regulilor generale din dreptul comun, în cazul celorlalte categorii de debitori, pe calea executării silită pot fi urmărite, în vederea stingerii debitorilor, toate veniturile și bunurile neexceptate de lege, executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice se poate realiza doar dintr-o singură sursă bănească, prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli. În cazul instituțiilor publice debitoare, sunt excluse de la executare toate bunurile și toate resursele financiare (veniturile) neevidențiate în capitolul cheltuieli din buget, la titlul de cheltuieli la care se încadrează obligația de plată respectivă, chiar dacă acestea constituie elemente de patrimoniu din proprietatea privată a instituțiilor publice respective.

Prin restricționarea posibilității de executare silită asupra unei instituții publice, ordonanța face ca litigiile împotriva acestor persoane juridice să se prelungească nejustificat, posibilitatea creditorilor acestora de a obține realizarea efectivă a drepturilor lor fiind mult întârziată.

De asemenea, obligarea unui creditor de a-și încasa creanța în limitele menționării respectivei creanțe în bugetul de venituri și cheltuieli al instituției publice, în condițiile în care la data aprobării bugetului nu pot fi cunoscute toate creanțele ce urmează a fi executate, reprezintă o interferență în respectarea principiului constituțional al egalității în drepturi a persoanelor fizice și juridice.

Tribunalul Bacău — Secția civilă și Tribunalul Iași — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind principiul egalității în fața legii, art. 20 alin. (1) și (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor ordonanței prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici asemănătoare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 444 din 20 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 8 decembrie 2003, Curtea a statuat că, „indiscutabil, ordonanța instituie anumite limite ale executării, în sensul că aceasta nu se poate face asupra oricărui resurse bănești ale instituțiilor publice, ci numai asupra acelor alocate special de la buget în acest scop. Această limitare nu este însă contrară Legii fundamentale, ci, așa cum s-a arătat, este în concordanță cu principiile consacrate de aceasta și nu înfrânge regula accesului liber la justiție sau dreptul la un proces echitabil.

Interzicerea executării silite asupra altor fonduri bănești decât cele alocate de la bugetul de stat în acest scop nu constituie o discriminare a creditorului în favoarea statului, așa cum se susține în motivarea excepției, ci o normă de protecție de interes general, fiind de neconceput ca pe calea executării silite a unui titlu executoriu să se ajungă la lipsirea unei instituții publice de resursele sale financiare destinate acoperirii altor cheltuieli decât cele stabilite prin titlul executoriu”.

Pe de altă parte, prin Decizia nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005, a reținut că ordonanța a cărei constituționalitate este contestată are o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a desfășurării activității lor în condiții optime și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului.

Art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că aceasta presupune executarea lor de îndată, condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu contravin Constituției, ci urmăresc găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Vasile Botomei în Dosarul nr. 8.809/180/2007 al Tribunalului Bacău — Secția civilă și de Societatea Comercială Construcții Feroviare „Moldova” — S.A. din Iași în Dosarul nr. 7.463./245/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

De asemenea, prin Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009, a statuat că dispozițiile criticate referitoare la procedura executării obligațiilor de plată ale instituțiilor publice se aplică fără nicio discriminare tuturor creditorilor instituțiilor publice, acestea fiind conforme cu prevederile art. 16 și art. 44 alin. (2) din Constituție.

Mai mult, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul poate stabili regulile de desfășurare a procedurii de judecată, fără să aducă atingere substanței drepturilor și libertăților fundamentale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 din ordonanță, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 127 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 16 aprilie 2008, reținând că „este adevărat că prin instituirea unui termen de 6 luni în care instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată (dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau nu continuă din cauza lipsei de fonduri) se prelungește durata procedurii de executare a titlului”. Însă, Curtea a observat că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu, Hotărârea din 7 mai 2002, pronunțată în *Cauza Burdov contra Rusiei*, s-a statuat că, „deși o autoritate statală nu ar putea să invoce lipsa de lichidități pentru a justifica refuzul de a executa o condamnare, în mod excepțional, se admite că o întârziere în executare ar putea fi justificată de circumstanțe speciale, chiar dacă regula este aceea a executării într-un termen rezonabil. Această întârziere nu trebuie să se eternizeze, astfel încât să aducă atingere substanței înseși a dreptului protejat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

În final, Curtea a reținut că procedura de executare a obligațiilor de plată aparținând instituțiilor publice, așa cum e reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 110/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, se desfășoară într-un termen rezonabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 226

din 15 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 212/91/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.951D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.958—1.972D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată, din oficiu, de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 1.271/91/2010, nr. 305/91/2010, nr. 303/91/2010, nr. 313/91/2010, nr. 319/91/2010, nr. 320/91/2010, nr. 323/91/2010, nr. 334/91/2010, nr. 340/91/2010, nr. 978/91/2010, nr. 972/91/2010, nr. 914/91/2010, nr. 850/91/2010, nr. 849/91/2010 și nr. 345/91/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.958—1.972D/2010 la Dosarul nr. 1.951D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 nu încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece, așa cum este prevăzut în preambulul acesteia, a fost emisă pentru decongestionarea activității judiciare și pentru fluidizarea procedurilor aferente activității comerciale și nu încalcă nici dispozițiile art. 115 alin. (6) și art. 126 alin. (2) din Constituție, deoarece, așa cum reiese din Decizia Curții Constituționale nr. 861 din 24 iunie 2010, instituția judecătorului delegat la oficiul registrului comerțului a fost desființată, iar atribuțiile acestuia au fost preluate de către directorul oficiilor registrului comerțului. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 din Constituție, arată că prevederile de lege criticate nu înlătură posibilitatea părților de a se prevala de toate garanțiile procesului echitabil.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 februarie 2010 și din 12 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 212/91/2010, nr. 1.271/91/2010, nr. 305/91/2010, nr. 303/91/2010, nr. 313/91/2010, nr. 319/91/2010, nr. 320/91/2010, nr. 323/91/2010, nr. 334/91/2010, nr. 340/91/2010, nr. 978/91/2010, nr. 972/91/2010, nr. 914/91/2010, nr. 850/91/2010, nr. 849/91/2010 și nr. 345/91/2010, **Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în cauze având ca obiect soluționarea cererilor de radiere formulate în temeiul Legii nr. 31/1990 de Oficiul Național al Registrului Comerțului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 este neconstituțională, pentru următoarele argumente:

1. Cu privire la încălcarea art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, arată că aspectul menționat în preambulul ordonanței de urgență nu constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, ci o situație particulară înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București și, prin urmare, nu este de natură să justifice adoptarea acestei ordonanțe de urgență.

Mai mult, măsurile propuse prin acest act normativ contravin chiar elementelor cuprinse în nota de fundamentare în ceea ce privește supraîncărcarea instanțelor, atât timp cât cererile de înregistrare în registrul comerțului — cereri care țin de procedura necontencioasă — erau supuse dispozițiilor unui alt act normativ, și anume Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerțului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice care prevedea competența judecătorului delegat în soluționarea cererilor de înregistrare menționate, după cum în art. 8 prevede și un termen maxim de soluționare de 3 până la 5 zile din momentul înregistrării cererii pentru eliberarea certificatului constatator al înregistrării.

Competențele în materie ale judecătorului delegat la registrul comerțului sunt reglementate și în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și în Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii.

În concluzie, arată că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 nu justifică intervenția legiuitorului delegat pentru schimbarea competențelor în materia soluționării cererilor de înregistrare în registrul comerțului, invocând în acest sens și deciziile Curții Constituționale nr. 104 din 20 ianuarie 2009 și nr. 1.629 din 3 decembrie 2009.

2. Referitor la încălcarea art. 126 alin. (2) din Constituție, precizează că ordonanțele de urgență ale Guvernului nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, astfel cum reiese din dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (6). Or, deși pretinde că aduce modificări sub aspectul instituirii unui regim derogator de la cele două acte normative care vizează activitatea registrului comerțului, în concret, Guvernul aduce atingere competențelor instanțelor de judecată și procedurilor de judecată, domeniu rezervat exclusiv legii organice, justiția fiind o instituție fundamentală a statului.

3. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție, arată că cererile de înregistrare în registrul comerțului se administrează printr-o procedură necontencioasă, existând în privința acestora un act normativ al Parlamentului, și anume Legea nr. 359/2004. Termenul rezonabil prevăzut de Legea fundamentală și de Legea nr. 359/2004 nu poate fi atins prin instituirea de competențe și proceduri în sarcina secțiilor comerciale ale tribunalelor și din cauza numărului mare de cereri de pensionare formulate de magistrați. Prin urmare, contrar a ceea ce se menționează în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009, aceasta are ca efect supraaglomerarea instanțelor de judecată, cu consecința încălcării dreptului la un proces echitabil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, întrucât, pentru deplina respectare a accesului liber la justiție al comerciantului, procedura de contestare a rezoluțiilor pronunțate de directorul oficiului registrului comerțului sau persoanele desemnate beneficiază de principiul dublului grad de jurisdicție. Astfel, hotărârea pronunțată de instanță în soluționarea plângerii împotriva rezoluției directorului oficiului registrului comerțului este supusă recursului. Mai mult, pentru anumite cereri/proceduri a fost instituită în mod expres competența de soluționare a secției comerciale a tribunalului în a cărei circumscripție se află sediul comerciantului.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 față de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, apreciază că procedura instituită prin acest act normativ reprezintă o măsură care se înscrie în obiectivul eficientizării activității instanțelor de judecată, fiind necesară pentru asigurarea respectării termenelor de eliberare a certificatelor de înregistrare, de înscriere de mențiuni și a documentelor aferente, de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului, ca imperative ale derulării corespunzătoare, cu respectarea legii, a activității comercianților, fiind necesară remedierea cât mai urgentă a blocajului existent actualmente la oficiile registrului comerțului, care duce la nerespectarea drepturilor comercianților, cu consecințe deosebit de periculoase pentru circuitul comercial.

De asemenea, apreciază că dispozițiile actului normativ criticat nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului sau drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie 2009.

Art. 1 din această ordonanță de urgență a Guvernului avea, la data sesizării Curții Constituționale, următorul conținut: „*Prin derogare de la prevederile Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de la prevederile celorlalte acte normative incidente, competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat, pe o perioadă de maximum 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, aparține directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei sau persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.*”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, a fost adoptată Legea nr. 84/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010, care, prin articolul unic pct. 1 a modificat art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, cu următorul conținut: „*Prin derogare de la prevederile Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de la prevederile celorlalte acte normative incidente, competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat, pe o perioadă de maximum 4 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, aparține directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei sau persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.*”

Prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2010 privind modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010, a fost modificat art. 1, având în prezent următorul conținut: „*Prin derogare de la prevederile Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și de la prevederile celorlalte acte normative incidente, competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat aparține, până la reglementarea activității de înregistrare în registrul comerțului efectuată de registratori comerciali, directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei ori persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de emitere a ordonanțelor

de urgență, ale art. 126 alin. (2) privind competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată, precum și celor ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței sale, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Astfel, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Curtea a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „caz excepțional”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „situație extraordinară”, arătând că, deși diferența dintre cei 2 termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”, consacrand astfel *in terminis* imperativul urgenței reglementării.

Prin aceleași decizii, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale și a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „existența sa nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 a fost adoptată — astfel cum reiese din Preambulul acesteia — ținând cont de „necesitatea remedierii cât mai urgente a blocajului existent la oficiile registrului comerțului, care duce la nerespectarea drepturilor comercianților, cu consecințe deosebit de periculoase pentru circuitul comercial” și având în vedere imperativele decongestionării activității judiciare și fluidizării procedurilor aferente activității comerciale. Totodată, urgența reglementării a fost motivată prin necesitatea „respectării termenelor de eliberare a certificatelor de înregistrare, de înscriere de mențiuni și a documentelor aferente, de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului, ca imperativ al derulării în condiții corespunzătoare, cu respectarea legii, a activității comercianților”. De altfel, prevederile de lege criticate au caracter temporar, până la reglementarea activității de înregistrare în registrul comerțului efectuată de registratori comerciali.

Prin urmare, Curtea constată, pe de-o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa, iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate, fiind respectate astfel dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție.

În final, Curtea reține că aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 prin Legea nr. 84/2010 nu poate avea relevanță în examinarea constituționalității extrinseci a acestei ordonanțe de urgență a Guvernului, deoarece, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006, și Decizia nr. 784 din

12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009), aprobarea prin lege a unei ordonanțe a Guvernului nu poate acoperi un eventual viciu de neconstituționalitate extrinsecă a acesteia.

2. Referitor la criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 115 alin. (6) și ale art. 126 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că și acestea sunt neîntemeiate, deoarece, pe de-o parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 nu afectează regimul vreunei instituții fundamentale a statului, ci modifică dispozițiile referitoare la competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat la registrul comerțului. Pe de altă parte, este adevărat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești este stabilită prin lege, însă Curtea observă că Guvernul poate adopta: ordonanțe simple, în domenii care nu fac obiectul legilor organice, în baza unei legi speciale de abilitare, în temeiul art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, și ordonanțe de urgență, numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, cu obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora, în temeiul art. 115 alin. (4)—(6) din Legea fundamentală. Ordonanțele de urgență, cuprinzând norme de natura legii organice, se aprobă cu majoritatea prevăzută la art. 76 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, interdicția Guvernului de a emite ordonanțe în domeniul legilor organice privește numai ordonanțele simple, nefiind prevăzută o asemenea interdicție pentru ordonanțele de urgență, cum este cazul de față.

De altfel, cu privire la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, că „ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.”

3. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea constată că nici această susținere nu este întemeiată, ci, dimpotrivă, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 constituie o soluție legislativă de rezolvare a blocajului existent la oficiile registrului comerțului, blocaj ce conducea la prelungirea excesivă a soluționării cererilor de înregistrare sau de înscriere de mențiuni în registrul comerțului, nerespectându-se astfel drepturile comercianților.

Totodată, potrivit art. 3 din actul normativ criticat, cererile formulate de Oficiul Național al Registrului Comerțului care erau în competența de soluționare a judecătorului delegat se soluționează de tribunalul comercial sau de secția comercială a tribunalului în a cărui circumscripție își are sediul comerciantul, iar cererile privind constatarea dizolvării persoanei juridice și radierea din registrul comerțului se soluționează tot de tribunalul comercial sau de secția comercială a tribunalului în a cărui circumscripție își are sediul comerciantul.

Prin urmare, unele atribuții ale judecătorului delegat la registrul comerțului au fost preluate — temporar, până la înființarea profesiei de registrator comercial —, de către directorii oficiilor registrului comerțului, iar altele au fost date în competența de soluționare a tribunalului în a cărui circumscripție își are sediul comerciantul. Așadar, nu se poate susține încălcarea dreptului părților la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Vrancea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 212/91/2010, nr. 1.271/91/2010, nr. 305/91/2010, nr. 303/91/2010, nr. 313/91/2010, nr. 319/91/2010, nr. 320/91/2010, nr. 323/91/2010, nr. 334/91/2010, nr. 340/91/2010, nr. 978/91/2010, nr. 972/91/2010, nr. 914/91/2010, nr. 850/91/2010, nr. 849/91/2010 și nr. 345/91/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

